

Навколо тільки темрява, тиша та вода.

Мені дуже хочеться вибратися, і я стараюся, дуже стараюся... але до поверхні ще так далеко. Гадаю, я спромігся піднятися, може, на чверть, а може, й на п'яту частину. Часом здається, що сили в руках та ногах вистачить на більше, аж ось вже наступного моменту вона зникає, і я починаю йти назад на дно. В моєму сні лише одна людина була спроможна мене врятувати. Вона б знала, що робити. Вона б пірнула до мене та допомогла виплисти на поверхню.

Але її немає. І на її місці утворився цей резервуар. Вона — його причина. І вона не знає, що залишила по собі цю величезну баддю води, а в ній — людину, що тоне. Якби вона знала, то напевно жажнулася б.

На жаль, крім неї, більше немає нікого, хто міг би мені допомогти. Хіба що сам я. Власними силами.

Але як?

Розділ 1

Пробудження

Дідько, як же хочеться пити.

Сухість у роті — така мерзенна, наче нічого не пив два дні, — стала першим, що я відчув, щойно прийшов до тями.

А за нею одразу головний біль. Сильний. Дуже сильний. Від потилиці поширювалося пульсуюче неприємне відчуття, ніби по ній кілька разів пройшлися молотом. Або ніби я добряче налигався напередодні.

Не розплющуючи очей, обережно торкаюся голови в пошуках синця. Болить нещадно, але рука намацує тільки волосся і гладку шкіру. Напевно, все ж таки похмілля. Знати б ще, що саме я пив і навіщо так багато.

І чому все тіло затерпло. *І де я взагалі.*

Повільно розплющую очі, по яких одразу ж б'є засліплююче світло. У вухах дзвенить. Мружачись, взираюсь поглядом в поверхню столу, за яким, виявляється, сиджу. Судячи з заляккості в тілі, тут я і проспав всю ніч.

Думки спросоння та від болю плутаються. *Де я?* Це не мій стіл і не моя квартира. Все довкола чуже, незнайоме. Світла занадто багато і пахне вапном, наче в глибокій станції метро.

Озираюся довкола. Якась кімната. Світло б'є з вікон праворуч — масивних, дерев'яних, старих. Їхні рами виглядають велично, але занедбано — вкриті потрісканою білою фарбою, вони здаються хіба не антикварними.

Стіни, що оточують вікна, також білі. Але, на відміну від облущених віконних рам, від яскравої білизни стін в очах аж рябить. Підіймаю голову і дивлюсь угору запаленими очима. Стеля майорить десь дуже високо — до неї чотири чи п'ять метрів.

Явно не метро.

— О, гляньте, ще один прокинувся. Доброго ранку. Сіпнувшись, я спробував обернутися на голос, але надто швидко мотнув головою, і перед очима одразу промайнуло кілька болючих іскор.

— Гей, обережніше, — пролунав ближче до мене другий голос. Я повернув голову праворуч — цього разу повільно — і побачив чоловіка, що сидів на сусідньому стільці. Придивився до нього, потираючи скроні. Окуляри, акуратна коротка борода. *Я його знаю?*

Він простяг мені склянку.

— На, випий. За кілька хвилин відпустить.

Обережно беру склянку і вдивляюся усередину. Схоже на воду. Принохався. Запаху немає.

— Не хвилюйся, це звичайна вода, — усміхнувся мій сусід. — Щоправда, пий економніше, бо тут тільки один глечик на всіх.

— На всіх? — перепитав охриплим голосом, роблячи ковток. Так, вода. Прохолодна. Жадібно ковтаю, намагаючись позбутися сухості в роті.

Голову справді починає відпускати.

— Ага, — пролунав голос ззаду.

— Привіт, — пробасив одночасно з ним хтось.

— Ласкаво просимо до клубу, — промимрив третій.

Я обернувся. Світло з вікон настільки засліпило мене спочатку, що я навіть не зрозумів, що в кімнаті були й інші люди. Переді мною стояло ще троє чоловіків. Один високий, худий. Обличчя витягнуте, холодне. Другий, навпаки, посміхався. Хоч і не дуже весело. Густе темно-каштанове волосся, дорогий діловий костюм. Перевів очі на третього — той на вигляд спортивний, молодий. Стоїть до мене боком, погляд опущений вниз, наче не має сил на мене дивитися.

Усі вони здаються різними, але водночас якимись схожими. Напевно, справа в цій блідості та в темних колах під очима — вони у всіх точно були однакові.

Хто ви, та що я в біса з вами тут роблю?

— Ви хто? — спитав я після кількох секунд мовчання. Туман в голові та перед очима поволі розсіювався.

— Сам не хочеш представитися? — холодно запитав пан Витягнуте Обличчя.

— Що? — від різкого тону я розгубився.

— Як тебе звати, питаю, — роздратовано повторив Витягнутий.

— Я...

— Не треба, не кажи, — раптом перебив мене той, що сидів поряд. Я аж підскочив — на мить забув, що й він тут є.

— Чого це... — роздратовано почав був Витягнутий.

— Чуваче, заспокойся, — знову перебив Бородань. Голос його звучав примирливо: — Ніхто з нас не представився, і ми явно один одного не знаємо. Не нападай на хлопця. Він найдовше лежав непритомний. Бачиш же, ще не прийшов до тями.

— Ти мені не вказуй, — кинув Витягнутий. Він явно хотів продовжити сперечатися, але я перервав його, бо зовсім не розумів, що відбувається.

— Найдовше лежав непритомний? Про що ви? Де ми взагалі? Що тут відбувається? Хто ви такі?

На мить повисла тиша. Чоловіки переглянулись. На таких різних обличчях знову промайнув навдивовижу однаковий вираз.

— Правду кажучи, — сказав Бородань, — ми й самі не знаємо.

Розділ 2

Ти і я. І Вій

2013 рік

Ти знаєш нашу історію так само добре, як знаю її я. І хоча я не вірю, що ти коли-небудь почувеш ці слова — дозволь мені розраду сказати їх. Дозволь показати, як я бачив нас всі ці роки. Нехай це буде остання річ, яку я зроблю для тебе... і для себе.

До того ж, деякі моменти з цих п'ятьох років для тебе завжди залишалися білими плямами, чи не так? Зараз я готовий наповнити їх формами та кольором.

Тож зроби мені цю ласку — послухай.

Я пам'ятаю, як побачив тебе вперше.

Мені було ледве за двадцять. Тобі — ще менше. Я виходив з університету, а ти, навпаки — наближалася до нього.

Зараз я розумію, що в цьому був певний символізм. Бо саме так ми житимемо наступні роки: будемо йти назустріч одне одному, але зрештою розминатимемося та губитимемося. Але потім знову знаходитимемо спільну дорогу.

Ми були дуже контрастними. Твоє біляве волосся відбивало сонячні промені, моє ж, темне, поглинало їх. Я вже тоді був під два метри. Ти ледве досягала мого плеча. Ти наче летіла над землею — такою легкою була твоя хода. В руках у тебе були якісь книжки, за спиною — рюкзак. Ти видавалася типовою студенткою — безтурботною та відкритою до навколишнього світу.

Я ж йшов з пустими руками, зачепивши на одне плече свій рюкзак — на відміну від твого, мій був заношений, — в якому насправді лежав лише один конспект, а всю решту простору займали коробочки з плівками та мій фотоапарат.

Ми просто подивилися один на іншого і між цим поглядом та наступним кроком ніби минуло більше часу, ніж може містити чиесь життя без любові. Або так мені в той момент здалося.

Твої очі вразили мене своїм темним, болотяно-зеленим кольором, а погляд — інтенсивністю. Наче ти побачила перед собою не випадкового перехожого, а когось давно загубленого і зненацька знайденого.

Цікаво, яким тобі видався мій погляд в той момент. Чи відзеркалював він твій? Чи розширилися так само мої зіниці? Чи хотіла ти в них потонути?

Але якими б магічними мені не здалися твої очі, я пройшов повз, бо одразу зрозумів, що такі, як ти, ніколи не бувають самі. Це я знав навіть у двадцять років. Або так мені в той момент здалося.

* * *

Наступного разу я побачив тебе лише за кілька тижнів. Абсолютно випадково, але зараз здається, що інакше і бути не могло. То був теплий і напрочуд тихий день. У мене не було пар в університеті, і особливих справ теж не знайшлося. Я пам'ятаю, як подивився в вікно та подумав: а чом би не поставити в фотоапарат нову плівку і не поїхати кудись під Київ до природи?

Так я зібрав речі і за півтори години дістався Пирогова. Хотів закарбувати в кадрі тишу навколо старовинних вітряків — але натомість знайшов тебе.

Ти сиділа на гойдалці неподалік однієї з дерев'яних церков та щось читала. Я пригадую, що подумав: *це вона*. А потім: *гойдалка розрахована на двох, але вона сидить на ній сама*. А потім: *або зараз, або ніколи*. *Візьми себе в руки та просто підійди*. *У неї ж в руках ключ до твого успіху — книга*. *Просто запитай, що вона читає*. Тож я зробив глибокий вдих, розправив плечі та підійшов до твоєї постаті, що заспокійливо погойдувалася туди-сюди.

— Я знаю тебе, чи не так? Ми вчимося в одному університеті.

Ти підіймаєш голову, твої зелені очі розширюються, та вже за секунду ти усміхаєшся.

І киваєш.

— Ага, — кажеш, — я бачила тебе днями. Ти виходив з універу, а я заходила.

Моє серце радісно гупнуло: то ти мене пам'ятаєш.